

Jádrem práce je filologická a filolosická analýza čtyř kratších pasáží klasického čínského filosofického textu Zhuangzi ze čtvrtého století před naším letopočtem. S přihlédnutím k tradičním čínským komentářům k textu (zejména Guo Xiang) a inspirován moderní evropskou filosofií (zejména Ricoeur a Heidegger) se autor snaží nalézt souvislosti mezi klíčovými motivy (ztrácení já, transformace, zabydlenost, sen, (ne)použitelnost) a položit základ k celkové filosofické interpretaci, která by zpochybnila většinové a jednostranné hodnocení Zhuanga jako relativisty a iracionalisty. Na pozadí úvah, které interpretační klíč k textu nacházejí v Zhuangově požadavku na skloubení volního s nevolním a reflektovaného s mimoděčným, se postupně vynořuje vztah věcí a prázdnoty jako dvou základních rovin skutečnosti. Stejně jako celým textem Zhuangzi i tímto vztahem prochází hluboký rozpor; ukáže se totiž, že prázdnota není ničím než zdvojenou věcností, věci však ze své definice tuto dvojnost nepřipouštějí. Tato rozpornost je zosobněna v ideálu svrchovaně moudrého muže, který svoji moudrost a vládu nad věcmi dosvědčuje právě přijetím této rozpornosti, které je tak zároveň smířením se sebou samým.